

800,000 gaa til Skolevæsenet paa anden Maade. Jeg skal ikke særlig dvæle ved de mange forandrede Bestemmelser angaaende Lønningsvæsenet her i Loven, fordi jeg antager, at de ærede Medlemmer ere fuldt bekendte med dem. Pensjonsvæsenet bliver et andet end hidtil, idet Pensionerne hidtil have været udregnede efter Reguleringssummerne, men hvis dette Forslag bliver til Lov, findes der ikke mere Reguleringssummer. Jeg skal heller ikke dvæle ved Bestemmelserne i sidste Afsnit om Frikkolen, fordi jeg dvælede saa temmelig ved dem ved Forelæggelsen. Jeg kan derfor slutte mine Bemærkninger, ligesom jeg begyndte, med at sige, at jeg forudsætter, at det høje Ting ikke vil føle sig særlig opfordret til at dvæle ved Enkeltheder i Lovforslaget, da dette tidligere har faaet en gennemgribende Behandling i Enkeltheder her. Jeg vilde ønske, at man fra alle Sider kunde slutte sig til Forslaget, saa at det lunde gaa videre som Folketingets Forslag fuldst., og at det maa foreligge som et af Resultaterne af denne Vinters Arbejde, saa at vi kunne ende Samlingen med at se Forslaget ophøjet til Lov.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Wardenfleth): Som ærede Medlemmer ville erindre, fik jeg under Finanslovens første Behandling Beslighed til at udtale mig om det Spørgsmaal, hvorvidt Regeringen agter at indbringe det Skolelovsforslag, der strandede i Fjor, paa ny til Behandling i denne Samling. Jeg gik ud fra den Betragtning, som jeg allerede gjorde gældende i Fjor under Behandlingen af Fællesudvalgets Indstilling her i Tinget, at en saa vigtig Sag som denne, til hvis Gennemførelse der knytter sig betheliger Interesser for store Dele af Befolkningen, og hvis Stranding uundgaelig vilde medføre Stufelse i vide Kredse, ikke bør tages op som et almindeligt Gengangersforslag, men kun efter nøje Prøvelse af, om Udsigterne til en Overenskomst ere blevne større i Aar end i Fjor. Jeg tillod mig at betegne det som letfindigt af Regeringen uden mindste Anthyding fra Rigsdagens Side om, at Chancerne i Aar ere bedre, at ville fremsætte Forslaget i Aar igen. Men jeg tillod mig at tilføje, at der meget godt i Løbet af Samlingen kunde erhverves et Indtryk — og mere kunde man jo ikke forlange — af Stemningen baade i dette og det andet Ting om, hvorvidt Sagen kunde lade sig gennemføre, saa at Regeringen kunde finde Øjeblikket gunstigt til at tage Sagen op igen tidnok til, at en Lov kunde blive gennemført i denne Samling.

Naar nu de ærede Forslagsstillere ikke blot paa egne Vegne, men — hvis jeg forstod den ærede Ordfører ret forleden Dag — tillige paa deres Partis Vegne have benyttet det private Initiativ til paa ny at bringe Sagen frem saa hurtigt som muligt til Forhandling, kunde dette Skridt fra det ærede Partis Side opfattes paa forskellig Maade. I saa Henseende vil jeg henbise til, at det jo hidtil er lykkedes saa nogenlunde at holde denne Sag fri af Partipolitikkens farlige Stær. Dette har jo vist sig i det Faldtum, at Sagen har haft sine Venner og Modstandere, baade i dette og det andet Ting, i de forskellige Partier. Skulde det nu komme dertil, at man delte sig paa denne Sag i højere Grad end hidtil efter Partihensyn, vilde dette jo mulig kunne benyttes paa forskellig Maade i Partipolitikkens Tjeneste til at slaa politisk Kapital deraf, men Sagen selv vilde jo utvivlsomt lide ubodelig Skade derved. Faren herfor er ubetinget større, naar det private Initiativ benyttes af et enkelt Parti, end naar det overlades til Regeringen at vælge det rette Tidspunkt til paa ny at drage Sagen frem. I det sidste Tilfælde paatager Regeringen eller vedkommende Minister — efter hele sit Syn paa denne Sags Betydning — sig et Ansvar, hvis Sagen ikke gennemføres, hvilket det altsaa viser sig, at Tidspunktet har været urigtigt valgt; men et saadant Ansvar er Regeringen fri for i det Øjeblik, det private Initiativ benyttes til at bringe Sagen frem tidligere, end det viser sig at være rigtigt.

Det er disse Betragtninger, der kunne frembyde sig som de nærmest liggende ved at se, de Herrer nu indbringe dette private Forslag. Men som det er Regeringens levende Ønske at hjerne Sagen, efter at den en Gang er bragt frem, videre ud over de Stær, den kunde møde, tror jeg ogsaa, at det med den gode Vilje, som Regeringen er i Besiddelse af, vil være muligt at se Sagen i et noget mindre pessimistisk Lys. Jeg vil dog sige, at af selve den Form, hvori Forslaget er fremtraadt, vil der ikke kunne drages nogen Slutning i denne Henseende. De ærede Forslagsstillere ville sikkert ikke forlange nogen Paaførelse, fordi de nu i Forslaget have medtaget alle de Bestemmelser, hvorom der var opnaaet Enighed i Fællesudvalget. Disse Bestemmelser betegne jo i det hele et Kompromis, de ere Udtryk for Indrømmelser, der ere gjorte fra begge Sider, og det maa, som den ærede Ordfører ogsaa syntes at erkende, anses for en ret selvsølgelig Sag fra Folketingets Side, at Traaden nu søges knyttet der, hvor den